

Järvafältets Fågelblad

NR 1 1966 ÅRG. 6

JÄRVAFÄLTETS FÅGELBLAD

är ett tvångsfritt utkommande organ.

I redaktionen:

Anders Björvall

Robert Franzén

Karl-Erik Fridzén

Kjell Jonsson

Utgives av

Järvafältets Ornitologiska Klubb

Box 446

Sundbyberg 4

Postgiro 58 01 32

Omslagsbilden:

Sjungande ortolansparv.

Foto: Karl-Erik Fridzén

K A J O R

av

Bo Nyberg

En vinglande singlande skara
drar mot storstaden in
från landsbygdens fria vidder
till parkträd och kyrktorns krypin

Ja, det är ett förunderligt släkte
som dras mot städernas ljus
av gråsvarta livliga fåglar
som övernattar bland våra hus

Dom larmar skränar och skriker
och för ett väldigt liv
om natträdens bästa platser
är det ett fasligt kiv

Folk dom klagar och gnäller
och störs av kajornas skrän
men för mig är det trevliga samtal
som hörs från parkernas trän

Men snart så tystnar tjabblet
och kajorna somnar så smått
de störs ej av bilarnas väsen
och sover tills natten har gått

Då när gryningen kommer
och gör på nattmörkret slut
då flyger dom i spridda flockar
åter mot landsbygden ut

PÅSKDAGBOK
av
Karl-Erik Fridzén

Tidigt på långfredagsmorgonen, den 8 april, stannade en ljus folkvagn till utanför min bostad i Bromma. Det var Lasse Franzén och Björn Keller, som kommit för att hämta mig. Vi skulle göra ett besök i sörmländska marker, för att se hur långt våren kommit. Vi åkte mot Södertälje och därifrån västerut mot Strängnäs. Vid Åker Styckebruk åkte vi in mot den långa smala sjön Marviken, där vi ställde bilen för att ta en promenad. Ett par ormråkar seglade över skogen, och i den vackra hagmarken på sjöns nordöstra sida var det ett väldigt sorl och pladder från snöskator, rödvingetrast och starar. Ringduvor sågs i flyktlek, och kajor kivades om behål i de ihåliga tallarna. Sjön var ännu isbelagd, och endast den närmaste strandremsan var isfri, så det vållade oss en del besvär att komma ut på den fasta isen. Men ute på sjön var isen ännu omkring halvmeter tjock, när vi mätte den i gamla uppborrade pimpelhål. Vi vandrade på isen söderut med den kyliga nordanvinden i ryggen. Vi gick förbi ett väldigt bergsparti där pilgrimsfalken en gång bott. Nu var de säkerligen borta ty annars hade nog vi sett någon i närheten, för alldeles säkert hade de anlänt från södern nu. Bofinkarna sjöng klart

och friskt ifrån strandskogens tallar, och en ensam fiskmåsklagade högljutt från den blåsiga fjärden.

Vi gick upp i skogen igen och tog oss tillbaka mot bilen. Vi passerade väldiga höjder och djupa svackor med högbevuxen granskog. Men skogen bjöd inte på mycket i fågelväg. En spillkråka och en domherre. Vi steg in i bilen och for vidare genom stora dystra skogar, ned till mera leende bygder vid Sparreholm och den vackra sjön Båven. Vid södra delen av sjön lämnade vi bilen igen för att ta en tur till en ö som på avstånd sett mycket lockande ut. Även här låg isen fortfarande tjock och det vållade inga större svårigheter att ta sig ut till ön. Därute fanns dock inte så mycket att se av fåglar. En större hackspett hade en smedja på öns norra del och dennes knackningar jämte några fina pip från ett par kungsfåglar, var de enda ljud som trängde igenom det tunga suset från tallarna. Att det tidigare varit gott om rådjur på ön vittnade de talrika spillningshögarna om. Ett kadaver visade också att vintern varit hård mot de vackra små hjortdjuren.

Efter detta besök på ön vandrade vi åter mot fastlandet, där vi i en björkbacke i strandkanten såg en stor flock starar och bofinkar, som nu satt och sångövade för fullt. Som en grå skugga

kom en stenfalk ilande och satte efter starflocken, men gav upp jakten då vi råkade komma emellan denna och falcken. I några rishögar vid vägkanten sågs två järnsparvar.

Det börjar nu lida mot eftermiddagen, och vi gick till bilen för att fortsätta färden mot ett stort skogsparti, där vi skulle invänta skymningen och eventuellt "ugglesång". På slingrande vägar, både horisontalt och vertikalt åkte vi kilometer efter kilometer. Vid en översvämmad skogsäng satt en ormvråk och spanade från en stolpe. Denna blev skrämmd av bilen och flög in i skogen men kom snart tillbaka igen åtföljd av en duvhökshane. Dessa jagade varandra bort över skogen, tills de försvann som små prickar vid horisonten. På en höjd i skogen stannade vi till ett tag för att lyssna. En duvhök hördes då kackla från en tät högvuxen granskogsdal, där den troligen hade sitt bo. Färden fortsatte genom skogen och vid ett äldre hygge stannade vi. Här hade för en vecka sedan hörts både sparv- och pärluggla. Nu skulle vi stanna här för att invänta mörkret.

Vädret såg ej något vidare bra ut, ty det blåste alldeles för mycket, och det var ej några milda vindar precis, och dessutom var det mulet. Men lyckan var med oss som aldrig förr, och som i ett trollslag skingrades molnen mer och mer och vinden avtog så småningom helt. En spillkråka började

plötsligt att trumma, och en gröngöling hördes skratta fast det var så sent på eftermiddagen. Säkerligen var det i ren glädje över det snabba omslaget i vädret.

Vi satt länge i bilen och lyssnade om inte sparvugglan skulle börja snart. Till sist blev vi otåliga och tyckte att tiden för sparvugglan var inne för länge sedan så vi bestämde, att vi skulle lyssna en sista gång, och om inget hördes då skulle vi åka vidare till andra trakter för att lyssna efter berguv. Men just då stämde den lilla ugglan upp från en tät granridå en bit bort, och efter några lockvisslingar kom hon och satte sig i en grantopp så vi fick se henne. Hon bytte grantopp då och då men höll hela tiden till kring hygget. Som en överraskning började även pärlugglan blåsa från samma granridå fast det fortfarande var rätt ljust. Det hade faktiskt blivit ljusare nu igen, sedan molnen försvann. Pärlugglan började med en enda lång räckta av poanden men tystnade sedan för ett tag. En morkulla drog förbi, och från en tallmosse framför oss hördes några kraftiga uppflog, när ett par tjädertuppar satte sig på nattkvist. När mörkret lagt sig över skogen hördes även en kattugglas olåt från någon av gårdarna i skogens utkanter. Men att dessa skogstrakter hyste ännu en uggleart, var vi helt okunniga om, tills vi nu

fick höra en berguv stämma i med sitt hoande från de mera bergiga delarna i norr. Pärflugan ropade nu igen och nu mera regelbundet. Snart hördes ännu en pärlugglas dallrande låt inifrån skogsvidderna. Uven ropade ej så länge men den var i alla fall kvällens höjdpunkt. När vi sedan skulle åka hem lyssnade vi från ett annat större hygge i samma skog, och fick då höra en tredje pärluggla. Detta var verkligen en fin avslutning på långfredagen, med fyra ropande ugglearter, som alla kunde höras från en och samma plats, utan att man behövde ta ett steg från bilen. Men lite otur hade vi trots allt ändå. Det var bilen som inte var lika villig att ta sig hem igen, ty den gick allt sämre för varje mil vi närmade oss kulturcentrum. En sönderbränd rotor gjorde att färden blev rätt ryckig och farten och gången var väl närmast att jämföra med 1920-talets T-fordar, när vi rullade genom Stockholms tullar. Men vad gjorde väl det när vi fått vara med om en verkligt lyckad ugglekväll.

Påskaftonen den 9 april.

Våren var ju som det visat sig mycket försenad, och mycken snö låg ännu kvar i de uppländska markerna. Påsken hade jag tänkt mig att tillbringa i tassemarkerna kring nedre Dalälven, men eftersom det troligen ej skulle ge så mycket utbyte i detta vintriga väder, bestämde

Robert Franzén och jag att vi som omväxling kunde åka söderut, där det troligen var mer flyttfågel i farten. Det blåste fortfarande kall nordlig vind, och vi ställde in oss på bilornitologi, de tre dagar vi hade framför oss.

På påskaftonens förmiddag kom Robert och hämtade mig och vi fortsatte till Björn Keller i Spånga, som också skulle fara med på resan söderut. Det var som sagt blåsigt och kallt men i övrigt rätt vackert väder vid vår avfärd. Vi åkte ut på Enköpingsvägen väster ut förbi nämnda stad, där vi tog av mot söder över Hjulstabron förbi Strängnäs. På denna sträcka sågs två ihjälkörda tofsvipor.

Vårt första mål var ett besök hos vännen Ingmar Holmåsen, som under våren förvärvat och flyttat in i ett litet torp mellan Eskilstuna och Malmköping. Han kunde berätta att han redan hört både sparv och pärluggla helt nära torpet. Vi fick nu tillsammans med Ingmar se en vacker blå kärrhökshane från gårdsplanen, när han sträckte mot norr. Efter det fru Holmåsen bjudit oss på kaffe och bullar, fortsattes resan mot Flen och Katrineholm. Vi åkte vägen över Kolmården mot Norrköping och vidare till Linköping. Det var fortfarande

samma kalla väder, och det började nu också på att mulna.

Vårt mål var ett uvberg i trakten av Åtvidaberg där uven hörts så sent som i fjol. Vi var själva där och lyssnade då, men då det var dålig väderlek vid tillfället hördes inget den gången. Även nu rådde olämpligt väder, men vi skulle ändå göra ett försök. Vi for med bilen upp på en smal skogsväg allt högre och på en hög knalle med vid utsikt mot uvarnas skog och en liten sjö stannade vi och åt middag. En dubbeltrast sjöng raskt och sorgmodigt i närheten, och detta väder tycktes tydligen passa honom bra. Dubbeltrasten kallas ju på vissa trakter för stormtupp. Två rådjur sprang rasslande undan på skaren in i skogen. När vi ätit färdigt vandrade vi nedför bergknallen mot en i sjön utskjutande udde, där vi skulle stanna för att lyssna. En räv sågs i en åkerkant samt en ensam bergfink. Det började skymma och en rödhake sjöng trots den kyliga kvällen. Likaså en sävsparv i vassen, och en stor starflock gjorde gång på gång landningar och uppflog i vassen, innan de slutligen satte sig för natten. Överraskande tidigt hördes uven tuta från berget på andra sidan sjön. Den drog sig längre upp i berget och in i den bakomliggande skogen och hördes stundtals mycket svagt. Senare hördes även ho-

nans ljusare stämma från berget. Hanen flyttade sig allt längre från berget och gav sig troligen ut på jakt, ty hans rop upphörde snart helt, medan honan ropade ännu en stund, sedan han tystnat. Sedan förblev det tyst i uvberget, men från sjön hördes skogssnäppors och enkelbeckasiners spel. Ja vi hade ju god tur denna gång trots det kalla och blåsiga vädret. Vi fortsatte sedan till nästa mål som var Bjärka-Säby, där vi hade för avsikt att lyssna på hackspetttrumningar på påskdagens morgon. Vi övernattade därför mitt i hackspettmarkerna liggande i bilen så gott det trånga utrymmet tillät.

Påskdagen den 10 april.

Morgonen var bister med kanske 7-8 minusgrader samt mulen och blåsigt. Vi gick dock en runda kring Stångåns lövskogar, och fick också se en enda mellanspett samt fyra rådjur. Stor-skrakar och knipor låg här och där efter ån, men annars var det vintrigt dött i dessa marker. En trädkrypares var i full fart med bobygge i en gammal murken ek. Efter en stunds vandring återvände vi snart till bilen, och for vidare söderut till ett berg vid Rimforsa där korpar häckade. Båda korparna sågs leka i luften utanför det hiskliga stupet där de bodde. Färden fortsattes mot Kisa och vidare mot Korp-klev, också det ett väldigt bergstup, där korpar har häckat sedan långa

tider tillbaka. Här sågs också en korp flyga utanför stupet, så det var tydligen bebott här med.

Sedan vi varit innanför smålandsgränsen vid Björkhult, vände vi norrut på öster sida om sjön Åsunden, där vi for genom stora skogsbygder tillbaka mot Linköpingstrakten. Vid sjön Järnlunden sågs en häger komma flygande, och ute på isen stod en jätteflock med gräsänder. Från Linköping tog vi av mot väster till Skänninge och därifrån till den välkända fågelsjön Tåkern. Även denna var till största delen isbelagd. Här sågs bruna kärrhökar samt en blå kärrhök och en fiskgjuse med en nyfångad gädda. Svanar, sothöns och änder sågs på långt håll. Det finaste var nog i alla fall en flock sädgäss vid Hov på östra sidan av sjön. Det var mellan 4-500 ex, som gick och betade i stubben. Storspövar såg vi endast 2 stycken på hela resan, och det var här vid Östergyllen. Vi rundade Tåkern från öster förbi Väversunda stora vassar upp efter Ombergs östsida mot Vadstena och Mortala och vidare till Askersund. Tofsvipor fanns i ett ovanligt stort antal. Det fullkomligt kryllade av dessa efter vägslänter och på åkrar, var vi än for fram. Ja vi såg vipor ända framme vid boningshusen och i trädgårdar på några ställen. Även skratmåsar sågs talrikt vid minsta vatten-

samling.

Vi fortsatte upp över Hallsberg mot trakten av Katrineholm där vi ämnade övernatta i Franzéns sommarstuga vid sjön Kolsnaren. Det dröjde ett bra tag innan vi fick upp någon behaglig värme i den utkylda stugan, men det blev ett gott nattlogi ty natten blev bister med närmare 8 minusgrader.

Annandag påsk den 11 april.

På morgonen skyttade solen fram då och då mellan de snabbt framdragande molnen, men kylan och blåsten höll i sig. Vi åkte nu mot Kvismaren, och rätt som det var, så hade vi en gammal duvhök flygande längs med vägen framför oss. Vid Leppe sågs två stycken tranor beta på en åker.

Redan i går eftermiddag skulle vi åka in en sväng till Kvismaren från Hammars gård, men vi kom ej längre än dit, ty där var vägen avstängd på grund av översvämningar. Här låg nu åkrar, ängar och mader under vatten och allt var som ett stort innanhav så långt man kunde se. Vi åkte i dag i stället norrifrån över Norrbyås mot den välkända Öby kulle, men längre än till bron vid Kvismare kanal gick det inte att komma från detta håll, ty här var vägen avstängd igen. Några bruna kärrhökar, ett par fiskgjusar samt en tornfalk sågs i rovfågel-

väg. Några sädgäss flög på långt håll samt en jätteflock med änder ute över västra delen av sjön. Avståndet var dock för stort för att identifiera alla arter, men gräsänder, vigg, brunänder och knipor kunde iakttagas. Självaste fågelskådarkungen Erik Rosenberg kom i bil och spanade från Öbykullens sydsida mot sitt kära Kvismaren, som väl sällan brukar vara så vattenfylld som just i år. Men utbytet blev väl kanske inte så stort i dag, ty nylis låg över stora områden och blåsten var envist hård och kall. Så småningom fortsatte vi över Örebro tillbaka på sydsidan av Hjälmaran, förbi det vackra Julita vid Ölajaren till Eskilstuna. Meningen var att vi skulle åka över Kvicksundsbron till Strömsholm men bron hade blivit påseglad under helgen, så rutten blev omlagd över Kungsör, Köping till Strömsholm. Här såg vi rätt mycket kanadagäss beta på ängsmarkerna vid vattendraget men i övrigt inget nytt att notera. Färden fortsatte sedan över Västerås och Enköping mot Hemmarnerna vid Järvafältet som vi besökte med en genomresa från väster till öster. Vid Ärvinge sågs en ny art för dagen nämligen varfågel, den enda under hela denna resa. Vid bron över Igelbäcken nära Ärvinge, sågs en mystisk fågel smyga omkring vid vägkanten och söka föda. Vid första ögonkastet tyckte vi det var en järn-

sparv, men det visade sig senare vara en skärpiplärka och således en ny art för Järvafältet.

Fågeln kunde iakttagas från några få meters håll och de flesta artkännetecknen kunde tydligt ses. Detta får man väl säga vara ett fint slut på denna resa, som sträckte sig genom sex landskap med en sammanlagd vägsträcka på över 100 mil, och därtill att nästan allt kunde iakttagas genom en bilruta.

vårt motto: EH aktivt 1966

MYR
av
Sven Hagman

Efter en timmes färd i den kyliga natten, på cykel och till fots, var vi äntligen framme. Vårt mål är myren där vi skall försöka se och höra orrarna spela.

Myrens natt är alldeles tyst, och inte ett enda knäpp kan våra öron registrera. Det luktar härligt gott från pors och skvattranbuskar.

En bit in på myren står kojan, från vilken vi utmärkt kan se spelplatsen utan att själva bli upptäckta. Vi tränger igenom buskslyorna vid myrkanten, hoppar så tyst över en delvis igenvuxen kanal och försöker hålla balansen på starrtuvorna och den porsbevuxna djorden, för att slippa åka ner i de sura dypölarna.

Efter en stunds smygande genom en samling halvvuxna tallbuskar har vi nått fram till kojan. Det känns skönt att vara framme, få krypa in i kojan, rätta till i granrisbädden, plocka fram kikaren och förbättra titthålen.

Kojan har hållit sig bra trots en vinter med mycket snö. Det var en söndagsförmiddag i oktober som vi var här sist och byggde på kojan med färskt granris och dessutom lade den fina risbädden inuti.

Utanför står nu den tidiga morgonen med dimma och annalkande gryning. Det börjar bli ganska kallt om fötterna, så tärna måste man hålla i rörelse. Tysta och spända sitter vi i kojan och väntar tåligt. En rödhakes fina och silverklara toner hörs från skogskanten, morgonens första fågel.

Jag har just tagit upp termoserna och skulle bjuda min följeslagare Berndt på en kopp varmt kaffe, då det fladdrade till ute på myren. Mitt bland

ljungen och starrtuvorna där färgskiftningarna varierar som regnbågens färger i morgondiset sitter de två första tupparna, ännu bara blåsande sitt "tjochyyy". Flera tuppar kommer flygande från skogen. Som flygmaskiner landar de på myren. Sju tuppar har samlats till spel, strid och kärlek. De sitter nu på sina små revir, man ser dem som svarta silhuetter sträckande på sina huvuden.

Så med ens kommer det första kuttret, alla slår sig lösa, blåser upp sig, breder ut vingarna och slår ut sina lyrformiga stjärtar som vackra solfjädrar. Det kuttrar frenetiskt från alla håll, och orrarna står bugande och krumbuktande på sina tuvor, under det ivriga kuttret.

En brandröd strimma glöder vid horisonten i öster, himmlen ljusnar och nu kan vi i kikaren se de spelgalma tupparna i all sin prakt, den blåsvarta fjäderdräkten, och den utspända lyran, den eldigt blodröda kammen och de vita fjädrarna som man liknar vid en blommande snövit dahlia.

Intill vår koja fladdrar det plötsligt till, det dånar som om minst en örn slagit ned på taket till kojans. Vi sitter alldeles tysta. Samtidigt får vi se en orrhöna med sträckt hals framför oss, som i detsamma lyfter och slår ned en bit längre bort. Hönorna kommer ibland till spelplatserna men de håller sig då alltid utmed

kanterna, och man ser därför sällan några.

Nu är två tuppar oroväckande nära varandra. De står med näbbarna nästan emot varandra, och så brakar de ihop. Det smäller till, klatschande vingslag hörs, några näbbhugg och en rejäl kamp är igång.

Det intensiva kuttrandet ljuder över myren. Det riktigt dallrar i luften, och nu när spelet är på toppen, rasar tupparna som värst.

Uppe vid den andra myrkanten har en tupp suttit alldeles stilla och liksom hållit vakt, men nu har han plötsligt övergivit sin syssla och är också i fullt spel. Spända och begeistrade följer vi spelet.

Selen har kommit upp en bit ovanför skogs-kanten, och spelet har avtagit. Några tuppar sitter stilla med hopslagen lyra. Ett par spelar ännu lite svagt. Ute vid kärrkanten på andra sidan myren, ljuder nu storspovens flöjtande toner. Borta vid gården skramlas med mjölkkrukor. Det är dags för morgonmjölkningen.

Orrarna har nu lämnat myren, endast ett par är kvar och äter bland ljungen.

Nu var det gott med en kopp kaffe och hembakade bullar. Det smakar som bekant alltid dubbelt så gott ute i skogen.

En lärka dalar sakta ner från skyn under ett ivrigt kvittrande och den sätter sig på taket

till vår koja och håller en liten konsert i morgonsolen, innan den åter stiger mot skyn. En sista blick ut över arenan, där det nu är stilla och lungt, säger oss att det tidiga morgonskådespelet är över. Endast lärkan kvittrar ihållande sin vårsång, sången som säger att våren är här igen.

En starkare naturvård -ett rikare Sverige

Varför
naturvård?

Naturtillgångarna måste utnyttjas — men på ett vettigt sätt. Att exploatera dem för hårt, att slösa med dem, det är att rasera grundvalarna för vårt samhälle. Den moderna tekniken har gett oss fantastiska möjligheter, men samtidigt förstörs vårt lands natur snabbare än någonsin förr. Ett utarmat Sverige kan bli verklighet. Än kan vi vända utvecklingen: vi måste samarbeta med naturen!

behöver Dig!

behöver Ditt stöd mot naturförstörandet!
behöver Dig som medlem för att kunna bevara Din natur!

NÅGRA STRÖMMPROMENADER HOPSLAGNA TILL EN

AV

Bo Nyberg

Fyra knölsvanar kommer tungt inflygande mot det stora fågelmatbordet på pontonen vid Strömbron från sina nattvisten längre ut på isarna. Det är en otroligt vacker syn en sådan här gnistrande klar vintermorgon just när solens första värmande strålar bryter igenom det lätta morgondiset. Svanarna hörs på långt håll. Det starka bruset från deras vingar bryter igenom friden här nere på den annars så bullriga Skeppsbron. Så här tidigt på söndagen ligger den nämligen nästan öde. Det är bara en och annan buss och spårvagn som försynt kommer skramlande, någon enstaka bilist som är ute och vädrar hästkrafterna och ett par morgontidiga hundägare som kommer nedsmygande ur Gamla Stans gränder för att efter en liten vända med ett kort uppehåll för Fido försvinna hem till stugvärmen igen.

Först är det lite småruggigt här nere på kajerna, men varefter solen stiger blir det genast mysigare att knalla omkring och titta på denna enorma invasion av sjöfågel, som Stockholms öppna vatten blir utsatt för under vintern, när isarna lägger sig på deras hemnavatten och stoppar möjligheterna att skaffa föda. De flesta

flyttar förstås söderut men många har upptäckt bekvämligheterna i att söka sig till stadens för det mesta välfyllda fågelbord.

Det är ett stort ansvar människan tagit, när hon nu har börjat lägga ut mat åt dessa mängder av fjäderfän som, när klimatet är bistert, bildligt talat åter ur hennes hand. Vad skulle hända om alla dessa fåglar blev utan mat under en eller två dagar? Ja, inte skulle det bli någon vacker syn med en massa livlösa fågelkroppar på isarna och vattnen. Men denna syn slipper vi tack vare en nästan aldrig sinande ström människor som kommer för att mata fåglarna och framför allt tack vare den kommunala utfodringen som sker. Några, som tycker det är speciellt roligt att mata "pippina och ankorna", är väl alla barn, som kommer med mamma eller pappa i den ena handen och en bullpåse i den andra. Här nere har föräldrarna sin stora chans att få ungarna att äta bulla, för ännu har jag inte sett någon mata fåglarna utan att stoppa en bit av en gammal brödkant eller ett gammalt wienerbröd i munnen. Och det ser ut som det smakar nybakat.... Sen kan man fråga sig, om dom tycker att det är roligt att kasta brödet till eller på fåglarna. Vem känner inte till utropet:

"Mamma jag träffa'n på huvudet", följt av ett pärlande skratt.

En av de fågelsyner, som kanske gjort att man blivit en sådan där skådare är när jag som grabb åkte Djurgårdsfärjan en gång och såg en svart mystisk fågel som stod på ett isflak och flaxade konstigt med vingarna. Någon snäll människa sa att det var en skarv. Det där konstiga flaxandet blev en av de skarvars öde som sist sågs här. En "djurvänlig" polis sköt kräket som han trodde hade frusit fast, för annars hade den väl inte stått och flaxat så där. Men detta var länge sen vilket synen av två havsörnar seglande ovanför slottet också var.

För att återgå till vad jag ser här nere på strömmen. Så brukar jag börja borta vid Slussen för att så småningom hamna ute på Kastellholmen och den vanan frångår jag inte i dag. Det första jag tittar på är alla skrakar som ligger mellan Skeppsholmen och Stadsgården. Det är mest stor-skrak, men några honor och en hane av småskrak får jag också in i kikaren. Gräsänder, vigg och trutar utnyttjar både luften och vattnet för att ta sig fram. Vid en av Finlandsbåtarna har tydligen kocken ombord nysse slängt ut avfall, för där är kriget om brödfödan i full gång. En stackars fiskmåls försöker göra sig gällande mot ett tjugotal gråtrutar och några havstrutar. Det är intressant att titta på när någon fått tag på någon extra stor bit som inte kan sväljas direkt,

för då börjar en vild jakt i flygkonstens alla turer. Den jagade stiger och faller, kastar än hit än dit och ibland flyger den nästan upp och ner för än kort stund för att undkomma de hung- riga jägarna. En gång har jag sett en gråtrut stiga så brant att den tippade över och gjorde på så vis en regelrätt looping.

TVå silltrutar kommer seglande försent för att få någonting med, så dom flyger vidare spanande efter mat. När lugnet vid båten är åter- ställt knallar jag vidare och borta vid Gustav III staty träffar jag på en äldre herre som står och matar fåglarna i vattnet. Runt honom på kajkanten hoppar några gråsparvar och plockar smulor. Gubben är pratsam och berättar att han har så konstiga fåglar utanför sitt fönster. Dom är grönaktiga och har ett gult vackert streck på vingen och dom måste vara väldigt ovanliga för han har aldrig sett några sådana fåglar förrut. Det är väl lika bra att han får tro det.

Sen händer inget roligt förrän jag går ner för trapporna till Strömparterren. Där skräm- mer jag upp en sparvhök, som på snabba vingslag försvinner upp mot Riksdagshuset. En halväten pilfink är nu det enda spåret efter den. Här nere på utsidan av statyn Soldyrkaren är en fin plats att obsa ifrån. Det första som väcker min uppmärksamhet är en gravand. En fin färgklick

bland de andra är denna . Troligtvis kommer den väl från Skansen eller någon annan parkdamm. Kul att titta på den är det i alla fall och studera dess fina teckningar. En övervintrande skägg- dopping ligger och sover en bit ut bland en flock viggas. Trots ivrigt kollande bland viggshonorna får jag inte syn på någon bergandhona. Vitt kring näbbroten väcker ju alltid hopp men här är det bara viggshonor som luras. Ett par skrattmåsar i typisk vinterdräkt seglar förbi. Man kan knappt tro att det är samma fåglar som på våren för ett sådant liv när de i stora skaror kommer tillbaka från mildare trakter. I en flock av sothöns och några gräsänder håller en brunandhona till. Så långt in på Strömmen har jag inte sett den förut, bara ute vid Skeppsholmen.

Samtidigt som jag tycker att det börjar bli kylslaget börjar en talgoxe fila på sin vär- serenad och får mig att glömma det ruggiga kli- matet och drömma om vårens och sommarens värme. Jag fortsätter min vandring och snart är jag nere vid fågelmatbordet där trängseln är stor. Särskilt stor är den bland svanarna. Om man skall ha någon chans att komma fram där, är det bäst att göra som ett par sothöns och kliva omkring på ryggarna på de stora jättarna. Här i gyttret av fåglar upptäcker jag i alla fall en bergandhona. Men en som tydligen inte vågar sig fram är en knip-

hane som ligger och trycker inunder Strömbron. Jag förstår honom för det kan väl inte bli någon matro med ett moln av trutar över sig som försöker roffa åt sig det mesta. Några som verkar oberörda av oväsendet är några kajor som lungt promenerar omkring på pontonen och plockar i sig lite här och lite där.

I buskarna vid Karl XII:s torg sitter två björktrastar och en koltrast och kurar, och i ett av träden sitter två skator och solar sina vita bröst. Det börjar bli ganska skönt i solen när jag går ut mot Skeppsholmen. Vid bron stannar jag ett tag för att titta efter vittrut. Här har jag sett den ett par gånger förrut. Nu är det bara gråtrutar där så jag tittar på några kråkor i stället, som kalasar på en död fågel, fastfrusen i isen. Ute vid Chapman möts jag av några domherrare och ett par grönfinkar. Ett par blåmesar kommer fram och sätter sig alldeles invid mig där jag står. Vid den här tiden på året är dom verkligen vackra. Eller glömmar man bort dem när alla flyttfåglarna kommer tillbaka? Samma sak tycker jag gäller talgoxen, för jag blir lika förvånad varje höst när han för första gången sitter som en juvel i kikarbilden. Vintermarkerna skulle vara bra fattiga om inte bl.a. dessa två fanns.

På kajen nedanför Långa Raden får jag

för första gången på Strömmen se en bläsand. Den ligger ganska långt ut på vattnet och om den är tam eller vildfågel kan jag inte avgöra. Roligt med något nytt i alla fall. Här nere håller också några gäss till, en blåsgås, två säd- och fyra grågäss. Alla utom blåsgåsen och en av grågässen är ringmärkta. Var kan dessa två komma ifrån. Skansens gäss är väl märkta allihop och de som brukar hålla till i Djurgårdsbrunnsviken har jag också för mig är märkta. Något skygga verkar de här två också. Vilda eller tama? Frågan förblir olöst, fast troligast är nog det senare.

Kastellholmen ser inbjudande ut och från bron över dit, får jag syn på en salskrakshane som ligger och dyker utanför Wasa-muséet. Den blir snart bortskrämd av en viking som sjösätter en kanot och paddlar ut bland isflaken. Han försvinner åt samma håll som salskraken, nämligen åt Danvikstull. Värmd av synen av en av Sveriges vackraste fåglar enligt Linné går jag vidare. Längst ut på holmen hör jag ett välbekant kvitter som jag först inte kan placera. Men strax får jag syn på musikanterna. Sex steglitser förvandlar en av trädets grenar till ett påskris. Vilka härliga färger de har. Att se två grönsiskor sälla sig till sällskapet gör inte tavlan sämre. Så exploderar allt i ett fyrverkeri av färger.

En "ornitolog" på moped kommer farande och skrämmer iväg dem bort mot Djurgården.

"Harå sett nått? Salskrak eller så?" -

"Ja, det flög ut en mot Danvikstull nyss." -

"Säjerå. Hej då ." Och så far han glad i hågen iväg. Säkert ända dit ut . Konstigt sätt att flänga omkring så där när man skall kolla fågel. Man undrar hur mycket han får se under dagen. Frukosten drar mig hemåt och när jag kommer tillbaka till Nationalmuseum tar jag vägen utefter Nybroviken, vilket visar sig vara lyckat. Där står en vittrut och exponerar sig. Den är bussig och knallar runt så jag får se den från alla håll. Denna syn blir ett skapligt slut på en skön promenad runt kajerna.

"ÖLANDSTOK"

Den 25 maj i år besökte jag Gårdby fiskhamn på Ölands östra kust i jakt på skärfläckor och tärnor. Där fick jag syn på en kille som stod och spanade över vattnet med kikaren framför ögonen. På huvudet hade han en för JOK-are välkänd grön mössa med AKTIV i gult och rött. Jag gick fram till honom och frågade om han sett något?

- "Nej, det är för långt ut. Vad har du för förstoring på kikaren?" blev svaret på genuin öländska.

- "Jag har 8 x 40," fick jag ur mig lite konfunderad.

- "Då måste du se mycket bättre än mig, för jag har bara 7 x 50, blev svaret.

- "Jag såg en småtärna alldeles nyss," kläckte jag ur mig för att få in samtalet på fågel.

- "Intresserar mig inte. Jag tittar vad båtarna har för last. Tyvärr går dom så långt ut idag." Tablå. Vad svarar man? Skall en sådan få bära AKTIV-mössa? Jag blev nästan knäckt som fågel-skådare. Som tur var fick en plog om åtta tranor mig att glömma infödingen på Ölands östra kust. Nog för att en del kanske tycker fågel-skådarna är knepiga, men det här slår väl alla rekord.

Bosse Nyberg

JÄRVAFÄLTET PÅ 1930-TALET, EN TITT I GAMLA
FÅGELDAGBÖCKER
av Åke Wester

På 1930-talet gjorde jag ofta långa utfärder på Järvafältet för att bl.a. studera fågellivet därstädes. Råstasjön var på den tiden, trots fridlysning, en stor soptipps-sjö med en påträngande bebyggelse. Det var huvudsakligen tre områden på Järvafältet, som jag besökte. Först och främst Säbysjön och Djupan, markerna kring Kymlinge gård och Ervinge, samt skogsmarkerna mellan Kista gård och Akalla.

I slutet av 1930-talet frekventerades Järvafältet av många fågelintresserade, bland vilka märktes Nils Linnman, Ulf Bergström, Carl-Fredrik Lundevall och Rune Bollvik, vilka fortfarande äro rätt kända i sådana sammanhang. Vi brukade på vårmorgnarna träffas vid kasematten strax söder om Säbysjön, för att vid en kaffebrasa beskåda det fina orrspelet därstädes. Fram till krigsåren kunde man röra sig tämligen ogenerat på Järvafältet. Det var bara ryttmästare Bornstedt, som då och då fördystrade tillvaron för tjuvfiskare och annat lösker folk. Besöken till Säbysjön gjordes huvudsakligen under våren, för att under krigsåren med sina avspärningar prak-

Skissen från Sandön Svantegården

tiskt taget upphöra.

Jag saxar här några sidor ur mina anteckningar, för att belysa vad man kunde se en helt vanlig vårmorgon.

Säbysjön den 8 april 1938 klockan 05,30.

11 spelande orrar vid spelplatsen so Säbysjön.

Sträck av 10-tal storspov,

8 beckasiner på angränsande ängsmarker,

samt 16-tal vipor,

flera vipflockar på sträck.

Vid rundvandring kring sjön sågs totalt, 38 vigg,

15 brunänder, 15 knipänder, 3 vattenrallar hörda,

6 skäggdoppingar, samt sågs några svarthakedoppingar.

Över strandängarna på nordsidan av sjön

ryttlade tornfalken. I strandskogen beskådade vi

ett bivrakbo, som varit bebott ett flertal år. I

buskmarkerna på östra sidan sågs varfågel, samt

hördes årets första sävsparv.

Svarthakedoppingen häckade årligen med

3-4 par i Säbysjön, men även i Ravaln och Edssjön

samt vissa år i Djupan. Den bruna kärrhöken sågs

våren 1937 för första gången och har sedemera

vissa år häckat i Säbysjön. En annan rovfågel,

som var årviss vid sjön var lärkfalken. En för-

sommardag 1940 såg jag sex fåglar samtidigt över

skogspartiet på östra sidan av sjön. Lärkfalken

häckade även vid Ravaln.

Hällmarksskogen mellan Kista och Akalla var lite vildmarksbetonad, där duvhöken häckade. Tornfalken var då mycket vanlig som häckfågel på Järvafältet. Vid Ervinge fanns två bon bara cirka 400 meter från varandra. Järvafältets många aspdungar voro kära tillhåll för bl.a. den mindre hackspetten. Den arten såg man ej så sällan före krigsåren. Eklunden vid Hägerstalund hyste både kattuggla och nötkråka.

Av mer anmärkningsvärda arter, som jag under åren sett på Järvafältet märks:

Näktergal vid Kålkärret åren 1950-1951,

Ringtrast vid Hägerstalund april månad 1947,

Vitryggig hackspett, 1 hane vid Räcksta gård den 7/11 1952,

Aftonfalk vid Vadets gård april månad 1953, hane.

Gräshoppsångare vid Ervinge den 3/6 1952,

Rödspov över Kålkärret den 3/6 1951

Av ugglorna äro pärluggla, sparvuggla och hornuggla iakttagna redan på 1940-talet, sparvugglan även omkring år 1954.

Givetvis skulle en mer kontinuerlig observation på Järvafältet givit betydligt flera arter. Man konstaterar dock, att där fågelintresserade finns, observeras många fågelarter.

ANMÄRKNINGSVÄRDA OBSERVATIONER
på Järvafältet 1 juli — 31 dec. 1965

HÄGER

Ett ex sågs vid F 8 den 21 nov. (KJ).

SALSKRAKE

En ♂ sågs i Säbysjön den 31 okt. (RF).

ORMVRÅK

Ett ex uppehöll sig vid F 8 till årsskiftet.

FISKGJUSE

Sågs regelbundet vid Säbysjön under juli och augusti.

PILGRIMSPALK

Ett ex sågs vid F 8 den 4 sept. (RC).

LJUNGPİPARE

En flock på 9 st vid Hästa den 26 aug. (KEF).

GRÖNBENA

Rastade vid Råstasjön under juli och aug.

GLUTTSNÄPPA

Enstaka ex sågs vid Råstasjön under juli och augusti.

BRUSHANE

Ett ex vid Råstasjön den 25 sept. (BN).

KÄRRSNÄPPA

2 ex vid Råstasjön den 16 juli. (RF).

HAVSTRUT

Ett ex flög över F 8 den 25 dec. (RF).

SKRÄNTÄRNA

2 ex flög över Råstasjön den 1 aug. (KA).

TRETÅIG HACKSPETT

En ♂ sågs NV Djupan den 25 dec. (KEF).

NÖTKRÅKA

Ett ex sågs vid Nöthagen (Stockholms Tygstation) den 15-16 sept. (RC).

Ett ex flög över Eggeby den 7 nov. (RF).

Ett ex i ekekogen vid Hägerstalund den 25 dec. (KEF).

STJÄRTMES

Förekom ovanligt talrikt under okt-dec.

BLÅHAKE

Förekom tämligen allmänt vid Råstasjön under den första delen av sept. Sågs dessutom på flera andra lokaler.

GRANSÅNGARE

Ett sent ex hördes den 14 okt. vid Råstasjön. (RC).

HÄMPLING

Ett par ex höll till på det icke skördade rapsfältet vid F 8 under dec.

VINTERHÄMPLING

Ett 30-tal ex höll till på F 8 under dec.

Ett ex vid Råstasjön den 16 dec. (RC).

GRÅSISKA

Förekom allmänt under nov-dec.

SNÖSISKA

En ♂ vid Råstasjön den 7 nov. och ett ex den 19 dec. (KA).

BOFINK

Ända upp till 10 ex höll till vid F 8 under dec.

BERGFINK

Ett 10-tal ex vid F 8 under dec.

ORTOLANSPARV

2 ex vid F 8 den 30 aug. (RC). och den 5 sept. (RF, KJ), samt ett ex den 25 sept. (RC).

SNÖSPARV

10 ex på F 8 den 19 dec. (RF, KJ).

KA Kjell Arvidsson
RF Robert Franzén
KEF Karl-Erik Fridzén
RC Ronny Carlsson
KJ Kjell Jonsson
BN Bo Nyberg

SMÄRRE MEDDELANDEN

TOBISSGRISLA

Den 11, 14, 15 feb. 1966 uppehöll sig enligt Gunnar Eckerblad ett ex vid Jakobsbergsbadet. Den låg i den vak, som hölls öppen med tryckluft för att inte bryggorna skulle frysa sönder. Senare meddelade konservator Olof Palmgren att ett döende ex hittades i en trädgård i Jakobsberg den 16 feb. Med all sannolikhet rör det sig om samma fågel.

TURKDUVA

Ett ex sågs i Tureberg den 29 juli (Rolf Norén).

KLUBBNYTT

MÖTEN
HÖSTEN
1965

Tisdagen den 31 aug.

Karl-Erik Fridzén visade bilder från våren och sommaren.

Tisdagen den 12 okt.

Bildvisning av Björn Keller.

Tisdagen den 2 nov.

Ingmar Holmåsen visade bilder och spelade fåglalåt från fjällen.

Tisdagen den 7 dec.

Allmän diskussion.

EXKURSIONER
HÖSTEN
1965

Söndagen den 17 okt. Ångsö.

Denna exkursion som skulle gått till Rönn-skärs udde, ändrades av exkuranten och ledaren (endast en deltagare hade ställt upp). I det vackra höstvädret stod denna Mälare i verkligt sköna höstfärger. Vi gick en runda på ön, som bjöd på några dovhjortar, en flock sidensvansar och enstaka gråsiakor, samt en sjöorre som låg i en vik vid den V delen av ön.

MÖTEN
VÅREN
1966

Onsdagen den 2 mars.

Årsmöte. Konsumenten och naturfotografen Göran Hansson från Dannemora visade bilder och berättade till titeln: Norrländska skogar och myrar. Dessutom visade han bilder från "den stora fiskfesten och den stora tarmfesten".

Tisdagen den 5 april.

Karl-Erik Fridzén och Bernt Farneby visade bilder.

Tisdagen den 3 maj.

Allmän diskussion.

EXKURSIONER
VÅREN
1966

Lör- och söndagen den 2-3 april.

Sörmländska marker.

Vid 16-tiden på lördagseftermiddagen åkte 10 förhoppningsfulla "fågelvänner" mot söder för att tillbringa kvällen någonstans på isarna i den Sörmländska skärgården.

Vädret var det bästa tänkbara, vindstilla, mulet och ett par +^o. Vi gick ut på isarna mot de yttersta öarna, där det öppna havet hördes bryta mot iskanten.

Vid 19³⁰-tiden hördes en berguv ropa på en närbelägen ö och strax därefter ytterligare två och eventuellt tre ex. Vi satt där och upplevde en uvkonsert, som man inte kunde tro förekom i denna biocid och kulturhärjade del av vårt land. Efter en halvtimme när uvarna gav sig ut på jakt, blev stötarna mer oregelbundna och vi gick tillbaka till bilarna. En kattuggla fick bli avslutning på denna helt fantastiska vårkväll.

Efter några timmars sömn vid Öster Malma jaktvårdsskola gick vi upp kl.2. Vårt mål var en lokal i trakterna av Flen, där sparvuggla hade hörts tidigare på våren. På vägen dit åkte vi genom ett område, som enligt kartan tycktes kunna innehålla en del ugglor. Vi stannade vid ett tillfälle. En kattuggla hördes ropa på avstånd. Medan vi stod och lyssnade på den, började en sparvuggla vissla på knappt hörbart håll, och snart hördes även en pärluggla från samma riktning. Vi tillbringade gryningen i en fantastisk stämning med ugglorna spelande alldeles intill oss.

När dagningen inträtt bubblade ett 10-tal orrar på en myr i närheten, och en duvhök varnade från ett närbeläget urskogsbestånd. Senare på morgonen satt vi på ett berg vid Båven och kollade på enstaka bofinkar, tofsvipor och duvor som sträckte mot norr. Erkursionen avslutades med ett besök hos den spelgalna tjäder, som varit trogen på samma spelplats i fyra år.

NATTLIVET PÅ JÄRVAFÄLTET.

I likhet med föregående år, hade vi i juni en inventering av vad Järvafältet kan bjuda en försommarnatt. Närmare bestämt natten mellan den 11 och 12 juni. Tid 22⁰⁰ - 02³⁰. Sju medlemmar ställde upp med höga förväntningar, ty tidigare hade hörts bl.a vaktel. Järvafältet delades in i olika områden, och från norr till söder rapporterades följande.

Staffan Rodebrand: Kattugglekullar vid Kymlinge gård och Eggeby. Hornugglekull vid Granby. Gräshoppsångare sjöng vid Kista gård och

vid ekskogen, Hägerstalund.

Rolf Norén: Hornuggleungar

E. Hästa träsk. Gräshoppssångare,
Hästa träsk och S.Djupan (nära
Hägerstalund vid diket till Igel-
bäcken).

Örjan Holm: Gräshoppssångare, S.
Säbysjön.

Roland Jarvad och Jan-Olov Hedin:
Gräshoppssångare N Säbysjön.

Vädret under natten var mycket bra,
och i gryningen hördes en gulsångare
från Hästa gård. Antalet gräshopps-
sångare var som synes glädjande
stort. Summa 6 sjungande hanar.
Anmärkningsvärt är att inte någon
hördes på den gamla välkända lokalen
i Kolkärret.

BIOCID 66.

För tredje året i rad gjordes i år
en biocidundersökning på Järva-
fältet. Undersökningen koncentre-
rades på stararnas kläcknings-
resultat. men även några andra
arter innefattades i undersök-
ningen. De två sista årens resultat
publiceras senare.

VINTER- UTFODRING.

Vintern 1966-67 tänker vi fodra
viltet på Järvafältet på ett be-
tydligt bättre sätt än tidigare
år. Därför behöver vi just din
hjälp. Vi återkommer i ärendet
mycket snart.

HEDERS- MEDLEM.

Vid årsmötet den 2 mars beslöts
enhälligt, att Herr Sven Löw
Sundbyberg, skulle bli heders-
medlem.

LOTTERI.

Genomfördes med tämligen gott
resultat i Sundbyberg i början
på juni.

KIKARE.

Klubbens tubkikare (Kowa-Prominar
40 x 60) kan hyras genom att ta
kontakt med Robert Franzén tel.
28 19 44. Kjell Jonsson tel.
28 16 28 eller "kikarfogden"
Gunnar Eckerblad tel. 28 71 03.
Pris: 1 kr/ dag. Vid Längre ut-
hyrning pris efter överenskommelse.

KLUBBNÅL.

Kan köpas genom att 4:- insättes
på vårt postgiro 58 01 31.

MATRIKEL 1966

Abrahamsson	Hans 28 54 08	Enköpingsvägen 119 SUNDBYBERG
Andersson	Gunnar 28 53 06	Vallstigen 1 SUNDBYBERG
Andersson	Hans 0762/21464	Tvärvägen 11 VALLENTUNA.
Andersson	Lars 36 34 39	Spelmansbacken 15 SPÅNGA
Andersson	Sten 83 45 32	Krysshämmarvägen 40 SOLNA
Arvidsson	Kjell 0451/54064	Kjellstorp HÖRJA
Bjärvall	Anders 82 18 48	Infanterigatan 7 SOLNA
Broberg	Ulf 29 78 51	Ursviksvägen 113 SUNDBYBERG
Bäckström	Lars 28 67 58	Vikingavägen 3 SUNDBYBERG
Eckerblad	Gunnar 28 71 03	Sevensvägen 3 SUNDBYBERG
Edmundh	Ingemar 28 55 78	Vallstigen 15 SUNDBYBERG
Ekmark	Tommy 37 50 72	Härjedalsgatan 29 VÄLLINGBY
Ellgardt	John-Olov 28 10 87	Fylkesvägen 23 SUNDBYBERG
Eriksson	Leif 36 28 00	Kontoristvägen 17 FARSTA

Eriksson	Stellan 0923/40440	HSB-Huset TÖRE
Eriksson	Tommy 27 70 49	Näckrosvägen 38 SOLNA
Farneby	Bernt 0758/50631	Bolindervägen 42 KALLHÄLL
Franzén	Lars 0758/38216	Lädersättravägen 109 KALLHÄLL
Franzén	Robert 29 19 44	Sthlms Tygstation SUNDBYBERG
Fridzén	Karl-Erik 25 84 73	Stopvägen 35 BROMMA
Gustafsson	Svante 29 52 66	Örsvägen 3 SUNDBYBERG
Hagman	Sven 32 16 26	Sigtunagatan 12 STOCKHOLM Va
Hedin	Jan-Olov 0758/31430	Hästskovägen 83 JAKOBSBERG
Holm	Örjan 29 91 88	Enköpingsvägen 103 SUNDBYBERG
Holmåsen	Ingmar 0157/44032	Bjurudden MALMKÖPING
Jarvad	Roland 714 06 41	Strandpromenaden 11 NORRVIKEN
Johansson	Bengt 0758/31931	Skogsvägen 18 JAKOBSBERG
Jonsson	Kjell 28 16 28	Box 441 SUNDBYBERG

Jörbeck	Hans 27 64 93	Erik Sandbergsgatan 17 SOLNA
Carlsson	Ronny 28 64 89	Ursviksvägen 134 C SUNDBYBERG
Keller	Björn 36 14 72	Gribbyvägen 68 SPÅNGA
Lundberg	Stig 36 67 72	Vålbergavägen 85 BARKARBY
Löw	Sven (Hedersmedlem)	Box 317 SUNDBYBERG
Nilsson	Alf 49 07 19	Ystadsvägen 36 JOHANNESHOV
Norén	Rolf 35 47 01	Hästhagsvägen 7 A SOLLENTUNA
Nyberg	Bo 27 69 32	Krysshammarvägen 16 SOLNA
Palm	Nils 28 19 17	Ursviksvägen 122 SUNDBYBERG
Palmgren	Olof 0758/40481	Byggmästarvägen 7 BRO
Rodebrand	Staffan 38 07 00	Kronvägen 31 SKÄLBY
Ryttman	Hans 018/29951	Malma Ringväg 46 UPPSALA
Savér	Casimir 29 42 55	Spelmanshöjden 22 SUNDBYBERG
Sköldström	Björn 28 77 95	Enköpingsvägen 111 SUNDBYBERG

Wahlström	Sten 38 49 45	Meteorvägen 11 C SKÄLBY
Wester	Björn 36 24 08	Spånga Stationsväg SPÅNGA
Wester	Åke 64 74 13	Forshagagatan 27 FARSTA
Wikström	Bengt-Olov 28 77 66	Enköpingsvägen 117 SUNDBYBERG
Åkerlund	Per-Axel 0758/51054	Smedvägen 15 KALLHÄLL

ALUMINIUMSTEGE

Tvådelad aluminiumstege.

Längd 7 m, vikt 17 kg.

Obetydligt använd under vårens
biocidundersökning säljes till
högstbjudande

Nypris 350:-

Järvafältets Ornitologiska Klubb

Robert Franzén tel. 28 19 44

JÄRVAFÄLTETS FÅGELBLAD

Årg. 6 Nr. 1

Innehåll:

Kajor av Bo Nyberg	sid 1
Påskdagbok av Karl-Erik Fridzén	sid 2 - 13
Myr av Sven Hagman	sid 14 - 18
Några strömmpromenader hopslagna till en av Bo Nyberg	sid 19 - 26
"Ölandstok" av Bo Nyberg	sid 27
Sandön av Sven Hagman	sid 28
Järvafältet på 1930-talet, en titt i gamla fågeldagböcker av Åke Wester	sid 29 - 31
Anmärkningsvärda observationer	sid 32 - 34
Smärre meddelanden	sid 35
Klubbnytt	sid 36 - 41
Matrikel	sid 42 - 45